

[Poulsgaard]

ke mere rigtigt af. Regeringen har gjort alt for at forhindre det, det kan ikke opfattes anderledes. I Norge, i Sverige, i Holland, i Tyskland, alle andre steder må man tage det ned, bare ikke i Danmark. Hvis ikke det er regeringen, der har spændt ben for det, så ved jeg ikke, hvem det er. Så kan ministeren komme og sige, at der skal lovændringer til. Ja men så lav da de lovændringer! Det kunne man da bede om.

Jeg har stillet to spørgsmål til ministeren i spørgetiden i dag, dem har jeg trukket tilbage. Baggrunden er simpelt hen, at disse forhandlinger mellem regeringen og socialdemokratiet endnu ikke er afsluttet, og derfor synes jeg, jeg var en postgang for tidligt ude. Jeg skal i hvert fald nok være den sidste til at beklage det, hvis det ikke bliver til noget.

Ministeren er jo medlem af en flerpartiregering, men der var et af disse 4 partier, der for nogle år siden gik til valg på et TV 2 nu med reklamer, og det var de konservative. Med de holdninger, der er i befolkningen, og alle de undersøgelser, der er foretaget, er det simpelt hen en katastrofe, at den borgerlige regering vil rende fra mulighederne for at lave noget bedre TV.

Men ellers vil jeg godt uddele lidt blomster til ministeren. Jeg vil godt uddele de roser, at ministeren har fundet ud af ligesom Jens Jørgen Thorsen – ham havde jeg nu aldrig troet jeg skulle rose, men somme tider kan man komme i det mærkværdigste selskab – at der bliver brugt for meget til administration og for lidt til de udøvende kunstnere. Ministeren har sagt flere gange, at vi skal til at se på det forhold; det skal hun ikke have utak for.

Ministeren skal heller ikke have utak for det, hun har gjort for idrætten. Jeg synes, det er modigt gjort – vi var ikke med på Dantop – i en tid, hvor alle skal være lige ringe til det hele. Det er i hvert fald et af fru Ritt Bjerregaards slogans. Der har vi trods alt en minister, der tør sige: vi bør støtte eliteidrætten. Det skal ministeren ikke have utak for.

Det er bare lidt svært at tage denne redegørelse alvorligt, for man ved ikke rigtig, hvad der er ministerens og regeringens inderste mening, eller hvad der er de realistiske muligheder. Ministeren ved jo godt, hvilket flertal hun må operere med. Lige før fik vi jo at vide, at CD var vældig godt tilfreds med kulturpolitikken, og hvis det er udtryk for

regeringspartiernes mening, ja, så må man jo altså tro, at ministeren synes, at der på en lang række områder skal ske nedskæringer, nedskæringer og nedskæringer.

Det har mit parti aldrig sagt. Vi har heller ikke kritiseret regeringen – jo, vi har kritiseret regeringen for, at den ikke ville være med til at forhøje folkepensionen og den slags til de virkelig dårligt stillede. Men ellers, med vor leven-över-evne i mange, mange år er det klart, at der skal nedskæringer til, og det skal regeringen ikke have utak for. Ministeren er altså i den heldige situation, at hun administrerer et område, hvor der ingen nedskæringer skal foretages, for det vil folketingsflertallet som sagt ikke.

Vi må så tro på, at det er ministerens mening, der står her. Rent bortset fra at forskningsbiblioteker og andre får lidt – jeg tror i og for sig, at der er noget fornuft i, at ministeren sætter ind lige på de områder – så er der jo ikke forskel på, om ministeren hedder Lise Østergaard, Niels Matthiasen eller Mimi Stilling Jakobsen. De fører den samme kulturpolitik. De fører en formynderisk kulturpolitik. Vi alene vide, hvad der er kultur, vi skal nok bestemme. Ja men det nytter ikke noget, at ministeren sidder og ryster på sit kønne hoved, det bliver det ikke mere rigtigt af. Det er umuligt at argumentere, når folk er både blinde og døve.

Dette folketing er da ikke så ked af at rejse. Man rejser og rejser. Jeg har sagt mere end én gang, at det er en rejselysten flåde herinde. Man rejser og rejser. Rejs da til Vesttyskland! Det er et område, der er 10–20 gange så stort som Danmark, hvor man har færre egnsteatre, færre opsøgende teatre, færre børneteatre, end vi har i det lille land, der hedder Danmark. Ja men er Vesttyskland, er alle de andre lande fuldstændig u-lande kulturelt set?

Når vi har en borgerlig regering, kunne man forvente, at den ville skele lidt til, hvordan man gør i USA, hvordan man gør i Vesttyskland, hvordan man gør i England, hvordan man gør i Norge. Andre steder, hvor de har en borgerlig regering, fører de ikke en sådan socialistisk kulturpolitik, som man gør fra denne regerings side, en politik, som man må beklage meget, meget dybt.

Derfor er der kun én ting at gøre, nemlig at sige til befolkningen: vil I have ført en anden kulturpolitik, en kulturpolitik, der er i